

NARO

Birinci Yaş Bildirisi

Eylül 2002

Bu ay, NARO'muzun 1. Yılı'nı kutladığımız en büyük bayramdır! Kutlu olsun!

Tam bir yıl önce, dünya fantastik kapitalizmin kara kulelerine yapılan saldırılarla çalkalanırken, bizler elimizde, kırmızısını damarlarımızda akan asil kandan, yeşilini cennetmekan Mevlana Celaleddin-i Rumi'nin türbesinden, mavisini Atamızın istikbali gördüğü göğü izleyen aydınlık gözlerinden, siyahını İnce Memed'in kömüründen alan boyalarımız; gönüllerimizde dizginlenmesi mümkün olmayan bir isyan ve aklımızda sadece daha güzel bir dünya hayaliyle ilk kez sokaklara dökülüyorduk. Kitlemel yozlaşma ve gafleti, hem beyaz perdede yansıttığı, hem de yansıtamadığı karakterlerde somutlaştıran Nuri Alço'nun ismini nakşediyorduk unutulmuş platformlara. En beklenmedik sokaklarda, en umulmadık duvarlarda, ansızın belirip kaybolan ve ardında günlerce sürececek bir imgesel katliamdan başka hiçbir iz bırakmayan "meçhul kahramanlar"dık bizler. İlk gören şaşkın gözler için belki sadece bir tür eğlenceydik. Oysa biz NARO'yduk. Günler geçecek; devran dönecek; Moda Yolu'na dökülen kuru yapraklar yeşerecekti... Ve NARO, ardında koca bir "meçhul kahramanlar ordusu"yla tüm dünyayı ele geçirmek üzere geri gelecekti!

İlk aylarımız duvar yazısı eylemleri ve önemli bölgelere bildirilerimizin yapılandırılmasıyla geçti. Kar-kış demeden, uykusuzluğa yenilmeden, tehlikeyi düşünmeden emek verdik, inandığımız değerleri, bulamaç haline gelmiş ideolojilerin altında ezilen kitlelere iletebilmek uğruna. Kolluk güçleri ve taksicilere rağmen yaptığımız asil eylemlerle, önce İstanbul'un Anadolu yakasını, ardından da tamamını eylem alanlarımıza kattık. Çok geçmeden ilk bildirilerimize ulaşabilenler, bizimle daha yakından bağlantı kurma çabasına giriştiler. "Sabredin" dedik. Zira, o kıpır kıpır sabırlarının karşılığını sabır istemeyen daha büyük heyecanlar yaratarak verebileceğimizi biliyorduk.

Kış aylarının ortalarına doğru NARO'yu anlatan ilk haber, bir internet portalında yayınlandı. İnternet sitemizi bulan bir haberci NARO'yu, güncel konular içerisinde önemli başlıklar arasına taşımıştı. Hemen ardından, forum ve benzeri sanal tartışma ortamlarına ana gündem maddesi olarak giriş yaptık. Evvelice sadece gafillikten doğan şaşkınlıkla karşılanan eylemlerimiz, bildirilerimizin daha geniş kitlelere ulaşmasıyla derin bir zihinsel deprem yaratmaya başladı. İnternet portalında yayınlanan ilk haber, buz dağının suyun altında kalan kısmında küçük çapta bir şok yarattı. Hemen akabinde, ilk röportaj talebi, bugün söylemimizi ve eylem şekillerimizi taklit ederek prim yapmaya çalışan bir curcuna siyasetçisinin yıldızlı ve batık TV kanalından geldi. Bu talep, talebi ileten haberciden dolayı her ne kadar kendi çapında iyi niyetli ve güvenilir idiyse de, tüm Türkiye'ye ulaşmamızı sağlayacak olan ilk adımın bu olmaması gerektiği inancındaydık ve beklemeye karar verdik. Fazla sabretmemize gerek kalmadı. Tam beklediğimiz röportaj talebi, tam beklediğimiz gazeteden, tam beklediğimiz gazeteciden, tam beklediğimiz şekilde geldi. Zarif, samimi ve güvenilir. Gazetenin sahibi olan sâbık yedek parça tüccarının Türkiye üzerine oynadığı kirli oyunları bir kenara bırakarak, gazetecinin teklifini memnuniyetle kabul ettik. Nasıl olsa o ve onun gibi patronların güleç maskeleri de bizim eylemlerimizden nasibini alacaktı!

İlk röportajımızın ardından bir iletişim talebi patlaması yaşadık. Belli ki herkes bu ismi duvarlarda görüyor, merak ediyor, ama Nuri Alço'nun kendisinden bile kesin bir cevap alamıyordu. Yarısı işinden kovulmuş, geri kalanı da "işinde işsiz" Türk basını, sanki biz o ana kadar haber niteliği taşıyan ama haber olabilecek kadar araştırılmayan garip bir oluşummuşuz da, herşeyi bir anda açığa çıkarmışız gibi hunharca peşimize düştü. Bazı medya organları, bizimle iletişim gereği bile duymadan verdikleri, çeyreği doğru, gerisi çokça gaflet dolu haberleri birbiri ardına yayımlandılar. Aynı zamanlarda internet yoluyla yazılı röportajlar vermeye de devam ediyorduk.

Bu ilk ilgi dalgasıyla elektronik posta adresimiz çöktü. Bir süre, ailelerimizi ve diğer önemli sorumluluklarımızı, hayatlarımızı altüst etmeyi göze alarak ihmal etmek zorunda kaldık. Ulaşabileceğimiz en geniş kitleye ulaşabilmek için; kimseyi cevapsız bırakmamak, kimseyi bekletmemek için, bütün zihnimizi günler boyu örgütümüze, pasif eylemlerimize ve mücadelemizi anlatmaya ayırdık. Kimi seçkin, kimi geçkin köşe yazarlarının satırlarına konu olduk. Hatta, gariban edebiyatıyla sertleştirilmiş tatlısı-sosyalisti söylemini sonradan görme zengin cücelerinin arka cebine sokmayı başaran önemli mizah dergisinde bize hiç benzemeyen bir karikatürümüz bile yayınlandı. Aynı "özgür mizah" dergisi, ilk özel sayısında yayımladığı röportajımızda, kendileriyle ilgili bir soru üzerine söylediklerimizi ise sansürlüyordu.

Televizyonlar sitemizden alıntılar yaparak Nuri Alço'ya bizi soruyorlardı. Bazen "Bilmiyorum" diyordu Nuri Alço. Bazen "Sevgi yolcularıymış" diyordu. Bazen de "Satanist olduklarını sandım" diyordu. Oysa için için şeriatçi olmamızdan bile korkuyordu. Belli ki herkesten ve her şeyden korkmasına sebep olacak olaylarla doldurmuştu hayatını. Aynı filmleri gibi... Aynı onu izleye izleye ona benzeyen, ezikliğinde bile çıkarıcı, çıkarıcılığında bile ezik milyonlar gibi...

Türk toplumu, Nuri Alço'nun bize dair açıklamalarında kişileşen kitlesel gafletine, inatla ve imanla sahip çıkıyordu. Kimileri bizi yıllar evvel Nuri Alço'yu dövdüren genç bir "Baba"nın adamları sanıyor, kimileri NARO'nun bir Nuri Alço Sevenler Derneği olduğuna inanıyor, kimileri de örgütü kurup yönlendirenin bizzat Nuri Alço olduğunu düşünüyordu. Çünkü hem Nuri Alço, hem basın, hem de bizi onlardan öğrenmeyi bekleyen kitleler NARO'nun imgesel katliamında gafil avlanmışlardı. Herkes saçtığımız rengarenk şarapnel parçalarıyla bir yerinden vuruluyordu. Fakat, çoğu kimse oranın neden kanadığını; bu parçanın nereden geldiğini, neden geldiğini ve ne derinliklere inebileceğini kendi kendine bile itiraf etmekten korkuyordu. Çünkü "bu şey, her ne ise çocukça"ydı ve Türk milleti çocukla çocuk olmazdı! Olsa kaç yazardı ki?

Her şey tam tahmin ettiğimiz şekilde geliyordu. Elimize ulaşan elektronik mektupların çoğu "ne demek istediğinizi anlamadım" diye başlayıp "size katılmak istiyorum" sözleriyle bitiyordu. Oysa, demek istediğimiz her şeyi her gün yaşıyorlardı. Bildirilerimizde söylediğimiz her kelime bu ülkenin toplumsal, kültürel ve siyasi yapısını yansıtıyordu. Duvar yazısı eylemleri babalarımızın oğul olduğu yılların en sıradan gündem yansıtıcılarıydı. Ne garipliği, ne karışıklığı, ne şekli, ne de eylemsel uzantıları hayal ürünüydü. Bu mozaik, bu yap-boz, bu lego, bu oyun hamuru bizim değildi ki! Biz muhtelif yıllar evvel ne olduğunu anlayamadan ona doğuvermiştik. Bazı şeyleri kabullenseydik, zaman her birimizi bu düzenin milyonlarca kurbanından biri haline getirecekti belki. Ama başarısızlık pahasına pes etmedik. Çünkü asıl kurban edilmesi gerekenlerin, bu beyin mezbahasını yaratanlar olduğunu çoktan anlamıştık. NARO işte bu anlayışın kurumsallaşmasıydı.

Artık başlamıştık...Ve bir daha asla duramazdık...

Yüce Allah'ın insanoğluna bahşettiği ortalama ömrün ilk çeyreğinden yeni çıkmış hayatlarımıza milyonları katmış, Türkiye'yi aşip dünyaya yayılan bir hareketin öncülüğünü ve sözcülüğünü yaparken, birer lider olarak yüceltilmemek ve yarattığımız kitlesel heyecanın kaymağını yiyormuş gibi gözükmemek için ısrarla hiçbir kuruma kendimize dair ayrıntılı görüntü vermedik. Çünkü kendi organizasyonumuz dahilinde, en organize halimizle bile "sokaktaki çocuklar"dık. Tek farkımız, sokakları onlara ait olmak zorunda kalacağımız değil; onların bize ait olabilecekleri saatlerde doldurmamızdı. Bunu sövmürmeye hakkımız yoktu. Bundan çıkar sağlamaya kalkışacak olanın aramızda yeri yoktu. Bunu sadece eğlence ve vandalizm sananın kalbi bizim için tükürük çanağıydı. Çünkü NARO delikanlı bir örgüttü. Ve çünkü bizim "hareketimiz topa"ydı.

Basının yarattığı rüzgar, tahmin ettiğimizden biraz daha uzun sürse de, baharın ilk günlerinde tamamen dindi. Uçuşan son yapraklarla bilikte, Nuri Alço'yu çeşitli sohbet programlarında detone sesiyle şarkılar söylerken, programa kendisiyle birlikte katılan kadın konukların dolgun göğüslerine bakarken ve bizimle ilgili kısaca "valla ben de bilmiyorum" şeklinde özetlenebilecek kesik ve kopuk açıklamalarda bulunurken

izledik. Telefonunu bulduk, aradık. Bir ay kadar cevap vermeyen telefon bir gece ansızın açıldı. Nuri Alço, bizim de tüm soru ve önerilerimize kısaca “valla bilmiyorum arkadaşlar” anlamına gelen cevaplar verdi. Aslında bizi gerçekten bilmiyordu. Bilmek de istemiyordu. Zira belli ki bilse bile anlayamayacağının farkındaydı. Tek bildiği bu işten bir şekilde çıkar sağlaması gerektiği idi. İşte bu, tam Nuri Alço mantığıydı! Bu tam 80 sonrası Türkiye tavrıydı! Kendisini tanıdıkça, onun ismini seçmiş olmamızla bir kez daha övündük, acı acı. Onun şahsında somutlaşan kitlesel çöküş için ise yüreğimiz kan ağlıyordu!

Sular durulunca, bildirilerimize ve eylemlerimize bir süre ara verdik. Çekirdek kadro olarak kendimizi zihinsel bütünlüğümüzü sağlamlaştırarak yeni eylem şekilleri bulmaya adanmıştık. Bu arada yeni üyelerimizden eylem haberleri ve heyecanlı iletiler yağlıyordu. NARO’yu destekleyen yetenekli arkadaşlarımızdan biri örgüt için marş çalışmalarında bulunuyordu. Ankara’dan ateş gözlü bir destekçimiz örgütümüzün edebi ve dilsel yanına can katan iletileriyle bize daha büyük bir manevi güç aşıladı. Zonguldak’tan delikanlı bir üyemiz ciddi yakalanma tehlikeleri atlatarak eylemlerimizi Karadeniz sahiline taşıdı. Bir çok isimsiz eylemcimiz ve destekçimiz bize üçüncü şahıslar tarafından iletilen eylemleriyle Anadolu’nun tamamını ele geçirmeye devam ettiler. Biz bir adım geriye çekildik ve genç NARO ordusunu göğsümüz kabarak izledik.

Yaz aylarıyla birlikte Çekirdek Kadro, çevresinde toplanan orduya, birer lider değil birer nefer olarak yeniden dahil oldu. Yeni bildiriler, yeni boyalar, yeni eylem şekilleri ile yeni duvarlarda, asla eskimeyen eylemlerine daha da büyük bir hızla devam etti. Bu arada, basında çıkan tüm haber kopyaları özenle arşivlendi. NARO’yu konu alan olası akademik ve sanatsal çalışmalarla ilgili bilgi alışverişinde bulunuldu. İkinci büyük hamle için her alanda yeni ve daha güçlü bir altyapı oluşturuldu. Ve NARO, özünde filizlenen tüm aydınlık heyecanları güçlü tutarak yeni bir başlangıcı müjdeleyen bugünlerine geldi!

Özetle; az zamanda çok ve büyük işler başardık. Hak yolundan ayrılmaksızın, laik Türkiye Cumhuriyeti’ne layık örgütümüzü ve eylemlerimizi daim kıldık. Vatan sınırlarını aşp gavur illerinde konuşlandık. Milleti uyutmak isteyenleri kendi silahlarıyla mıhladık! Çünkü herşeyden önce kararlıydık. Halen kararlıyız! Feriştahı gelse yolumuzdan sapmayız!

Çünkü biz; bu milleti dünkü şeklinden daha yüksek mertebelere çıkarmakla mükellef adamlarıyız!

Her şey daha güzel bir dünya için!

Nuri Alço Revival Organization, 2002